

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ (Ματθ. 10, 32-33, 37-38 καί 19, 27-30)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας, του έτους 1985)

Το πιο όμορφο περιβόλι

Σήμερα, Κυριακή των αγίων Πάντων, η Εκκλησία μας τιμά όλους τους αγίους. Ή καλύτερα υπενθυμίζει σε μας τους χριστιανούς, τι ήταν οι άγιοι, τι έγιναν και τι είναι για μας. Οι άγιοι ήταν άνθρωποι ολόιδιοι με εμάς. Με την ίδια σάρκα, με το ίδιο πνεύμα, με τις ίδιες αναζητήσεις και με την δυνατότητα να υποδουλωθούν στα ίδια πάθη με εμάς. Αλλά άκουσαν την φωνή του Κυρίου μας Ιησού Χριστού και κατ' αντίθεση με εμάς, αυτοί πήραν τα λόγια Του όπως έπρεπε. Δηλαδή στα σοβαρά. Και αγωνίστηκαν να τα εφαρμόσουν στη ζωή τους όσο μπορούσαν περισσότερο. Δεν συγχώρησαν ποτέ τον εαυτό τους, αν κάπου τον εύρισκαν παραβάτη. Και δεν είπαν ποτέ εκείνο το αμαρτωλό λόγο που τόσο το συνηθίζουμε: «Δεν πειράζει αυτό, δεν είναι τίποτα». Λες και είμαστε νομοθέτες μεγαλύτεροι από τον Χριστό, διορισμένοι να αξιολογούμε τις εντολές Του και λέμε ποιά αξίζει να την τηρήσουμε και ποιά δεν αξίζει.

Αυτά είχαν βάλει βαθειά στην καρδιά τους οι άγιοι Πάντες. Και γι' αυτό δοξάστηκαν. Λέγει ένας από τους Πατέρες: «Όταν διαβάζουμε τους βίους των αγίων και βλέπουμε τις αρετές τους, έχουμε την αίσθηση πως βρισκόμαστε στο πιο όμορφο περιβόλι, που είναι γεμάτο από λουλούδια με διαφορετικό χρώμα, με διαφορετική ομορφιά και με διαφορετική ευωδία το καθένα».

Για να μπορέσουμε να καταλάβουμε κάτι από την ωραιότητα των αγίων και την δόξα τους, αλλά και για να διδαχθούμε ας αναφέρουμε κάποια περιστατικά από τη ζωή τους.

Ο άγιος ράπτης

Πριν τριακόσια περίπου χρόνια ήταν στην Κωνσταντινούπολη ένας νεαρός ρωμιός. Δούκας το όνομά του. Παλληκάρι με όλη τη σημασία της λέξης. Ήταν εικοσιτεσσάρων χρονών. Ράπτης στο επάγγελμα. Έραβε τόσο όμορφα ώστε οι

γυναίκες των αγάδων τον φώναζαν συνεχώς για να τους ράψει ωραία φορέματα.

Κάποτε τον κάλεσε η γυναίκα ενός αγά. Όταν τον είδε εντυπωσιάστηκε. Και άρχισε να τον πολιορκεί. Και να τον προκαλεί στην αμαρτία.

-Δούκα, ο αγάς λείπει σε πόλεμο. Εγώ είμαι μοναχή μου. Θέλω παρέα. Έχω τεράστια περιουσία. Αμα θέλω βγάζω από τη μέση τον αγά και ζούμε μαζί ευτυχισμένοι.

Ο Δούκας αρνείται. Δεν έχει σκοπό να αμαρτήσει. Γιατί έχει πάρει στα σοβαρά το λόγο του Χριστού. Ξέρει πόσο εύκολα γλιστρά κανείς στην αμαρτία. Δεν έχει εμπιστοσύνη στον εαυτό του. Γι' αυτό αφήνει άφτιαχτα τα φορέματα της μεγαλοκυρίας και δεν ξαναπατά στο αρχοντικό της.

Τότε εκείνη τον συκοφαντεί ότι της επιτέθηκε μέσα στο σπίτι της. Αμέσως τον πιάνουν οι τούρκοι και τον κλείνουν στη φυλακή. Εκεί τον έχουν μήνες... Και κάθε μέρα τον επισκέπτεται η γυναίκα του αγά και του λέγει:

-Αν με ακούσεις θα ζήσεις ευτυχισμένος. Αλλιώς σε περιμένουν βασανιστήρια και θάνατος.

Ας προσέξουμε: Ένας νέος εικοσιτεσσάρων χρονών ακούει αυτά τα πράγματα. Και βρίσκεται στη φυλακή όπου τον βασανίζουν. Αρκεί μια λέξη του για να κερδίσει εκείνο που γοητεύει κάθε άνθρωπο με λίγη πίστη. Πόσο γοητεύει το σαρκικό πάθος; Σε σημείο που τυφλώνει και εξαχρειώνει τον άνθρωπο. Και τον κάνει να καταπέσει τόσο που καταντά περίγελος. Χάνει την ψυχή του, χάνει την υπόληψή του, τα πάντα χάνει αλλά πίσω δεν κάνει. Τέτοια είναι η υποδούλωση στο πάθος αυτό.

Αλλά ο Δούκας δεν υποκύπτει. Αρχίζουν τα βασανιστήρια και συνεχίζονται ένα μήνα ολόκληρο. Ο στρατιώτης του Χριστού απαντά σταθερά: «Πιστεύω στο Χριστό. Αμαρτία δεν κάνω. Είμαι ορθόδοξος χριστιανός». Τελικά τον θανατώνουν και παίρνει τον στέφανο του μαρτυρίου.

Ερώτημα:

-Είναι γεμάτη ευωδία η ψυχή του; Είναι γεμάτο ευωδία το φρόνημά του; Όταν σκεπτόμαστε τον άγιο Δούκα, την εμμονή και τον ηρωισμό του, στην τήρηση του θελήματος του Θεού, πώς πρέπει να αισθανόμαστε; Ζήσαμε εμείς ποτέ τέτοια πίστη και αφοσίωση στο Χριστό;

Να λοιπόν τι έχουμε να ζηλέψουμε και να μιμηθούμε!

Ο άγιος Δαμιανός και η αγία Αγαθονίκη

Δεύτερο παράδειγμα: Ήταν σε ένα μοναστήρι του αγίου Όρους, ένας ιερομόναχος. Τον έλεγαν Δαμιανό. Αυτός κατ' εντολή του Θεού και για την αγάπη των χριστιανών που κινδύνευαν να εξισλαμιστούν, άφησε το μοναστήρι του -σαν τον άγιο Κοσμά τον Αιτωλό- και πήγε την πατρίδα του την Πιερία. Εκεί άρχισε να διδάσκει, και να λέει στον καθένα: «Αδελφέ, διόρθωσε το μυαλό σου. Σκέψου ότι όλα τα επίγεια είναι φθαρτά. Και η ομορφιά και τα νιάτα και τα χρήματα και η διασκέδαση. Θυμήσου την αιωνιότητα. Θυμήσου ότι κάποια ημέρα θα πεθάνεις. Και θα σου κάνουν μνημόσυνα για την ψυχή σου. Άραγε θα έχεις γίνει με τη ζωή σου, ευάρεστος ενώπιον του Θεού ώστε να έχει διάθεση να ακούσει τις προσευχές εκείνων που θα σου κάνουν μνημόσυνα; Και να παραβλέψει τις αμαρτίες σου και να σε συγχωρήσει;».

Αλλά μία μέρα τον πιάνουν οι τούρκοι γιατί τους χάλαγε την δουλειά. Του ζητάνε να αρνηθεί τον Χριστό. Ο άγιος Δαμιανός απαντά:

-Εγώ είμαι χριστιανός.

Αρχίζουν τα βασανιστήρια αλλά μένει σταθερός. Στο τέλος του έκοψαν το κεφάλι. Και χύθηκε το αίμα του για την δόξα του Χριστού. Οπότε ο ιερομάρτυρας έλαβε από τον Χριστό «μισθό και αμοιβή της καλής ιερουργίας, το τελειωθῆναι δι' αίματος». Τον αντάμειψε για την καλή ιερωσύνη του με την δόξα του μαρτυρίου.

Αισθανθήκαμε ποτέ στην καρδιά μας την αγάπη που είχε προς τον πλησίον ο άγιος Δαμιανός; Εκδηλώσαμε ποτέ ενδιαφέρον για τον άλλον, νηστεύοντας και κάνοντας προσευχή για τη σωτηρία του; Σκεφθήκαμε ποτέ ότι η ελεημοσύνη που έχει παραλήπτη το σώμα είναι μικρό πράγμα σε σχέση με την ελεημοσύνη που έχει παραλήπτη την ψυχή; Γιατί το σώμα και πεινασμένο και γυμνό αντέχει. Και μια ημέρα θα πεθάνει. Δεν είναι τόσο σπουδαίο αν είναι λίγο φτωχότερα ντυμένο. Μία ψυχή όμως πεινασμένη και γυμνή από την χάρη του Θεού, είναι καταστροφή ανεπανόρθωτη. Είπε ο Χριστός: «Τι θα ωφελήσει τον άνθρωπο αν κερδίσει τον κόσμο όλο και φοράει τα ωραιότερα ρούχα και τρώει και διασκεδάζει με τον καλύτερο τρόπο, αλλά ζημιωθεί την ψυχή του; Τι θα δώσει ο άνθρωπος αντάλλαγμα για την ψυχή του;»

Θέλοντας ο Χριστός να μας διδάξει τι αξία έχει το θέλημά του είπε: «Ο φιλών πατέρα ή μητέρα υπέρ εμέ, ουκ έστι μου άξιος. Και κείνος που αγαπάει υιόν ή θυγατέρα υπέρ εμέ, και είναι πρόθυμος για το χατήρι τους να κάνει αμαρτία τάχα από χρέος προς τα -ιερά κατά τα άλλα πρόσωπα αυτά- αυτός "ουκ έστι μου άξιος"».

Στην εποχή των διωγμών επρόκειτο να μαρτυρήσει μια γυναίκα η Αγαθονίκη. Αυτή παρουσιάστηκε στο δικαστήριο κρατώντας στην αγκαλιά της το παιδάκι της περίπου δύομιση χρονών. Της λένε:

-Λυπήσου το παιδί σου. Πού πας; Έχεις μωρό στην αγκαλιά και έρχεσαι να πεθάνεις; Πού θα μείνει;

Η αγία Αγαθονίκη απάντησε;

-Θεόν έχει τον δυνάμενον αυτόν ελεήσει. Υπάρχει Θεός. Εκείνος έχει τη δύναμη να το ελεήσει, να το συντηρήσει στη ζωή και να το κάνει να προοδεύσει. Εγώ και να ζήσω, δεν έχω καμιά δύναμη.

Και πήγε με θάρρος στο μαρτύριο.

Μικρή η θυσία, μεγάλη η αμοιβή

Ο άγιος απόστολος Πέτρος ρώτησε τον Χριστό:

-Κύριε εμείς αφήσαμε τα πάντα και προτιμήσαμε πάνω απ' όλα το θέλημά σου. Τι θα μας δώσεις;

Απάντησε ο Κύριος:

-Εσείς που με ακολουθήσατε, θα λάβετε εκατονταπλάσια στη Βασιλεία του Θεού. Και θα κληρονομήσετε την αιώνια ζωή.

Ας το εξηγήσουμε με μια ιστορία. Κάποια μέρα συνάντησε ο Χριστός ένα χωρικό, που είχε φορτωμένο στο ζώο του δυό μεγάλα καλάθια καλαμπόκι.

-Θα μου δώσεις κι εμένα κάτι; Τον ρώτησε.

Αλλά ο χωρικός αυτός ήταν τσιγγούνης. Κοίταξε λοιπόν προσεκτικά, βρήκε το μικρότερο καλαμπόκι και το έδωσε με βαριά καρδιά, ενώ το χέρι του έτρεμε.

Ο Χριστός το πήρε, το κοίταξε και του είπε:

-Σε ευχαριστώ.

Και το ξανάριξε μέσα στο καλάθι. Το κοιτάζει ο χωρικός εκείνος και βλέπει ότι είχε γίνει χρυσό. Και τότε άρχισε να βρίζει τον εαυτό του που δεν είχε την

σύνεση να δώσει στο Χριστό όχι μόνο το μεγαλύτερο, αλλά ολόκληρο το φόρτωμα για να απολαύει πολλαπλάσια.

Εύκολα αποδεχόμαστε την αμαρτωλή νοοτροπία του κόσμου που λέει: «κάλλιο πέντε και στο χέρι παρά δέκα και καρτέρει». Όταν όμως βρεθούμε εκεί, στη Βασιλεία του Θεού, τότε θα ελεεινολογούμε τον εαυτό μας γιατί φερθήκαμε ασύνετα και δειχθήκαμε τσιγγούνηδες σε καλό φρόνημα, σε πίστη, σε προσευχή, σε νηστεία, σε ελεημοσύνη, σε κόπο, σε θυσία, σε καλά έργα, για την δόξα του Χριστού.

Λέγει ο άγιος Βασίλειος: «Την ημέρα της δευτέρας Παρουσίας θα κλαίει ο πατριάρχης Αβραάμ, αυτός ο τόσο ένδοξος δούλος του Θεού. Όχι βέβαια γιατί θα φοβάται μήπως χάσει τον Παράδεισο, αλλά θα ελεεινολογεί τον εαυτό, γιατί δεν έκανε διπλάσια, πολλαπλάσια και χιλιαπλάσια καλά έργα στη ζωή του».

Ας πάρουμε την απόφαση να μιμηθούμε τους αγίους Πάντες στο φρόνημα και στα έργα. Γιατί το πολυτιμότερο και το ουσιαστικότερο στη ζωή μας, είναι η τήρηση του θελήματος του Χριστού. Αμήν.-